

Na cestě k rasovému a civilizačnímu superstátu?

Autor: Guillaume Durocher

Především (ale nikoliv výlučně) mezi severoamerickými obránci zájmů bílých/Evropanů si můžeme všimnout sklonu bagatelizovat etnicko-národní, jazykovou a kulturní rozmanitost Evropy. Podle Richarda Spencera se „Hermani Van Rompuyové“ tohoto světa mohou stát užitečnými idioty při vytváření infrastruktury rasového a civilizačního superstátu na evropském kontinentu.“ I někteří evropští nacionalisté, jako třeba autor tzv. Nové pravice Guillaume Faye, se vyjádřili v podobném duchu.

Myšlenka únosu Evropské unie nacionalisty nepostrádá kouzlo. Jedním z poučení vzešlých z politického experimentu EU však je zjištění, že mezievropská diverzita často znamená řadu podobných problémů jako ta mezikontinentální. Panevropští aktivisté, tak citliví na problematiku multirasového a muslimsko-křesťanského soužití, by neměli zapomínat, že vnitřní evropské odlišnosti – ať už jazykové, náboženské, regionální nebo obecně jakékoliv kulturní a etnické – zpravidla vedou k problémům podobného typu i v rámci daného společenství.

Evropská unie se svými 500 miliony občanů z 28 zemí, hovořících 24 jazyky poskytuje mnoho příkladů, jak se tato rozmanitost – úžasná věc a jeden z pramenů historické velikosti evropské civilizace – může rychle stát problémem, když se pokusíte vládu jediného režimu vtisknout různým lidem a národům. Řada dnešních výzev Unie přímo vychází z jejího multietnického charakteru: Němci, Francouzi, Britové, Řekové atd. necítí vysokou vzájemnou míru sounáležitosti, mají různé úrovně výkonnosti (což vede ke zvyšování nerovnosti), nejsou ochotni sdílet hospodářská břemena (což zmenšuje prostor k boji s nerovností) a nechtějí se podrobovat „cizí“ evropské většině. Společné porozumění často kulhá kvůli kulturně-jazykovým odlišnostem a rozhodovací proces a dokonce i estetiku poznamenává nutnost zavděčit se kmenovému cítění každé z etnických skupin. Následkem toho působí EU, jak tomu u multietnických režimů bývá, nefunkčně, zkostnatěle a kulturně sterilně.

Podle Raymonda Arona je řešením etnicky soudržný národní stát, v jehož rámci brutalitu státu a odstředivé tendence frakcí změkčuje či dokonce přeměňuje spontánní identifikace, solidarita a soudržnost jak v rámci lidu, tak mezi lidem a vládnoucími elitami.

Nic nedokladuje potíže s etnicko-národní rozmanitostí lépe, než naprostý nedostatek obecné rozpočtové solidarity Evropské unie. Zatímco národní vlády často utrácí kolem 40% HDP a mezi skupinami přesunují ohromné prostředky, přesuny prostřednictvím rozpočtu EU jsou v porovnání zanedbatelné. Německo ročně ostatním zemím Evropské unie přispívá 110 euro *per capita* a Británie 90. Přesto britští premiéři a němečtí kancléři opakovaně bouchají do

stolu a usilují o snížení těchto výdajů – tedy o přesměrování financování EU z rozvojových projektů na jihu a východě Evropy do výzkumných a rozvojových projektů především v západní Evropě – protože tak snadno získávají politické body. Němec, Francouz ani Brit nechtějí vidět, jak jejich těžce vydělané peníze směřují k Polákovi nebo Řekovi – ať už je to bílý Evropan nebo ne.

Výrazné odlišnosti nacházíme i v samotném výkladu EU, všichni na ni totiž nahlíží svou národní optikou: Francouzi ji vidí jako *Puissance Europe* (německy Weltmacht Europa, pozn. DP) nezávislou na USA, Britové coby glorifikovanou zónu volného obchodu a Němci jako rozšíření zóny německé marky nebo možná zárodečné stadium státu „víceúrovňového vládnutí“, založeného na jejich spolkové republice. Tato odlišná východiska dále ztěžují dialog.

Podobně složitě se hledá i společná kultura, jak vidíme na neblahém příkladu hudební soutěže Eurovize, neuvěřitelně kýčovitém a pokleslém každoročním klání evropských zemích, včetně nečlenů Evropské unie a dokonce neevropských zemí jako Izrael nebo Ázerbájdžán. Vládající liberální ideologie a potřeba snížit se na nejnižší společný jmenovatel všech zemí znamená, že u většiny písní vůbec nejde o specificky „evropskou kulturu“, ale o generický, banální, anglicky zpívaný pop. V loňském ročníku se objevily i přímé políčky evropské kultury: buranská píseň sexualizující **tradiční polské venkovanky** a vítězství **vousatého transvestity**. Znovu zdůrazněme, že liberální multikulturalismus kulturu ve skutečnosti ochuzuje. V době robustnějších národních kultur – 50. a 60. letech – účastníci Eurovize běžně zpívali písně ve svých národních jazycích, mezi mnohými dalšími třeba nádherné písně France Gall (Francie), Corry Broken (Nizozemsko) nebo Italky Giglioly Cinquetti.

Obecně bych ale řekl, že problémy Evropské unie jsou s nepominutelnou výjimkou **eurozóny** zvladatelné. Unie sice je rozmanitá, ale tato rozmanitost nepředstavuje takové nebezpečí, jelikož Unie netvoří – kvůli malému rozpočtu a nízké míře přímých zásahů do národního života – příliš těsné společenství. Oproti tomu sdílení společné měny znamená vzdát se zásadního *pouvoir régalien* státu ve prospěch nadnárodních vládních orgánů, které následně vykonávají přímou ekonomickou moc nad státem a činí rozhodnutí o kontroverzních kompromisech mezi ekonomickým výkonem a přerozdělováním bohatství. Kdo platí, kdo získává?

Eurozóna je jak „nejpokročilejší“ oblasti integrace Evropské unie, tak její největší katastrofou. Podle mého mínění nejde o náhodu, ale o nevyhnutelný následek vnitřní evropské rozmanitosti a nedostatku solidarity mezi evropskými *ethnoi*. Zdá se, že vysocí představitelé eurozóny si toto poněkud ironicky uvědomují; prezident Evropské centrální banky (ECB) Mario Draghi **poznámenal**, že: „Holanďanům se nechce platit za Řeky, ale platit za jiné Holanďany jim nevadí.“

Nechci se pouštět do často nesmírně technických a nudných podrobností (ne)fungování eurozóny. Uvedu však několik příkladů, vykreslujících ji jako estetickou, ekonomickou, sociální a demokratickou pohromu.

Samotné výtvarné ztvárnění společné měny nabízí do očí bijící doklad těchto nedostatků. Na **eurobankovkách** chybí skutečné historické osobnosti a dokonce i zobrazené mosty a architektonické prvky jsou *fiktivní*. Jméno „euro“ neznámá nic (Francouzi po jistou dobu fantazírovali, že původní jméno, European Currency Unit (ECU), značí *écu*, středověkou francouzskou měnu.)

K tomuto šedivému výsledku se dospělo zcela záměrně. S ohledem na mnohonárodnostní složení eurozóny si konsenzus žádal, aby byla společná měna ztvárněna natolik neutrálně, aby neurazila ničí národní cítění. Jak bývá v „multikulturním“ prostředí paradoxně časté, dochází kvůli tomu k *vymazávání* osobností kultury i politických dějin. Do kategorie „nepřijatelný“ tudíž nespady jen osobnosti, jejichž zařazení by mohlo některý národ „urazit“ (např. Bismarck Francouze nebo Napoleon Němce), ale i postavy, jež přiřadit k *jakékoliv* konkrétní zemi – jinak by si totiž stěžovaly ostatní země, že nebyl zařazen jejich národní hrdina nebo architektonický skvost. A tak Platón, Charles Martel, Nietzsche ani žádný jiný evropský hrdina *nezdobí* „evropské peníze“. Nedostalo se nám každodenní připomínky, v čem Evropané vynikají a k jakým ideálům mají vzhlížet.

Absurdita uvažování zakladatelů eura spočívá v poznání, že nelze dosáhnout konsenzu dokonce jen stran podoby bankovek a současné víře, že bude možné dosáhnout dostatečné shody, potřebné k řízení ekonomiky o objemu 12 bilionů dolarů. (Jako dodatek: ECB nedávno začala s emisí nové pěti- a **desetieurové** bankovky, poprvé zobrazující lidskou tvář – **Európa** z řecké mytologie se /téměř neznatelně/ objevuje v hologramu a vodotisku. Hádám, že nějak se začít musí.)

Negativní dopady intra-evropské různosti na euro jsou patrné i na jeho struktuře i každodenním fungování měnové unie:

Němci požadovali, aby ECB stála „nad“ demokratickými institucemi, a aby jí byly svěřeny pevně určené prostředky v oprávněné obavě, že odpovědnost na většinovém principu fungujícím orgánům povede k pružnějšímu, inflačnímu přístupu.

Ochota přesunovat kapitál napříč hranicemi – typická mezi členy federací typu SRN nebo USA – zůstává extrémně nízká. Podle ekonomů jsou tyto přesuny nezbytným nástrojem především tehdy, když ostatní mechanismy – jako devalvaci – není možné uplatnit. Od roku 2010 probíhají nekonečná frustrující vyjednávání o poskytnutí prostředků evropským zemím a následné hry na zachování tváře pak často ústí do finanční nestability a zlé krve. Němcům se zajídá posílat peníze Řekům podobně jako Řekům poslouchat německé pokyny.

ECB nesmí půjčovat přímo národním vládám, opět z obav, že by to vedlo k mezistátnímu přerozdělování, a tak zůstávají závislé na pohybu finančních trhů. Proto se dříve suverénní státy staly bolestně bezbrannými před lichvou. Zvláště italský dluh je do velké míry umělý a výrazně by se snížil, kdyby si země mohla půjčovat přímo od své národní banky namísto každoročního vysání 4-6% HDP nadnárodním finančním sektorem. Italská veřejná debata na toto téma se vyznačuje překvapivou vyspělostí – Italové jsou posedlí *lo spread*, přírážkou, kterou Itálie oproti ostatním zemím platí při půjčování – snad díky vlivu neofašistických skupin jako CasaPound a populistů z **Hnutí**

pěti hvězd (M5S).

Ekonom Paul Krugman věnoval nemalou část svých komentářů v 90. letech vysvětlování, proč nedostatek společného povědomí způsobí euru potíže. V roce 1998 prohlásil:

„I když konečným – jakkoliv jen zřídka otevřeně přiznaným – účelem jednotné měny v dlouhodobé perspektivě zůstává přeměna Evropy na politickou unii, v tomto momentě je euroland vším možným, jen ne subjektem, připraveným smýšlet o sobě jako o národu.“

Krugman by pochopitelně nikdy neuznal, že rozklad národní identity následkem barevné imigrace by mohl vést k podobným problémům i ve Spojených státech. (Lze jen spekulovat, jak dlouho zůstanou oslavováni bílí velikáni typu George Washingtona, Thomase Jeffersona nebo Abrahama Lincolna, až se USA stanou zemí s evropskou menšinou.)

Výsledkem je autoritářský a dysfunkční ekonomický systém, v němž se členové eurozóny stávají obzvláště zranitelnými k výkyvům ekonomického cyklu, nadnárodním finančním spekulacím a lichvě, zahraniční konkurenci a všem ostatním hrozbám globalizované světové ekonomiky. Míra nezaměstnanosti tvrdohlavě zůstává na vysokých 11,5%, které za posledních 18 měsíců klesly jen o půl procentního bodu, přičemž část z toho lze nepochybně připsat práci na částečný úvazek a vyřazení uchazečů. Zvláště nezaměstnanost mezi mladými setrvává na mimořádně vysoké úrovni, v Řecku a Španělsku až k 50%.

Z demografického hlediska byly výsledky krize eura smíšené. Na jedné straně se můžeme těšit z toho, že v mnoha krizí postižených zemích – Itálii, Španělsku, Portugalsku, Řecku a Irsku – došlo v důsledku nedostatku práce ke zpomalení přílivu neevropských imigrantů. (Hordy útočící na Španělsko nebo přistávající na Lampeduse se tlačí za lepším – hlavně do Británie a Německa.) Na straně druhé, krize prohloubila evropský katastrofický demografický kolaps **propadem porodnosti** a **nárůstem emigrace** z periferních zemí Evropské unie.

Není mojí ambicí vytvořit kompletní a souhrnné zhodnocení eurozóny nebo současného finančně-ekonomického systému. Netvrdím, že Bank of England nebo Fed jsou méně škodlivé nebo že je naše finančním sektorem řízená globalizovaná ekonomika udržitelná. Vlastně sám pokládám „pruský“ důraz eurozóny na zdravé finance a přiměřené utrácení za v zásadě zdravý. Na stavu, kdy poválečnou generací řízené země krčí rameny, jako by se nic nedalo nic dělat a jejich mladí stojí před volbou mezi chudobou a emigrací, však je něco od základu zkaženého. (Jistě, v některých z těchto zemí existuje tradice emigrací, to však bylo předtím, než se míra porodnosti propadla na úroveň 1,3-1,4 dítěte na ženu.) Jde o příznaky hlubší krize.

Snažím se poukázat na specifická selhání eurozóny přímo *zapříčiněná* intra-evropskou diverzitou a skutečnost, že s touto nejednotností by se musela vypořádat *také* případná nacionalistická Evropa. Rasová příslušnost nestačí. A i když působí genetická blízkost

pozitivně, vede v jednom státě sdružená etnicko-národní, jazyková, regionální a další rozmanitost k možným problémům.

Jakkoli může být evolučním důvodem pro etnocentrismus genetické příbuzenství – pročež by spolu geneticky blízce spřízněné národy jako Francouzi a Němci měly v zásadě snadno vycházet – skutečností zůstává, že se etnocentrický impulz fixuje kolem náboženství (pokud lidé věří) a především jazyka. Právě tyto znaky definují příslušnost ke skupinové identitě. Všechny multirasové, multietnické a multijazykové země (s možnou výjimkou Švýcarska) jsou dysfunkční, jelikož střetávající se etnické zájmy se neshodují s, ale zastíňují politickou jednotu. Obecnost tohoto trendu dává etnonacionalistům jistotu, že jejich protinárodní opONENTI staví dům na základech odporujících lidské přirozenosti. Může nás uklidnit, že jejich utopický projekt se zakládá na nepravdách a proto se dříve nebo později ukáže být neudržitelným.

Ve volebním režimu dává multietnická společnost politikům neodolatelné pobídky k rasovému podbízení se. Pro podporu svých voličů rádi zmáčknu libovolné požadované tlačítko. Jak by politici mohli odolat využívání etnocentrismu, nejsilnějšího a evolucioně podmíněného mechanismu, velícího postavit se v nebezpečí bok po boku vlastního příbuzného? Skutečnou politickou dovedností „demokrata“ je předhodit voličské základně dostatek špatně kódovaných signálů aby byl zvolen a mohl sloužit svým skutečným plutokratickým nebo neokonzervativním pánům. „Pravicová“ média typu *Fox News* nebo *The Daily Mail* pak zdánlivě schizofrenicky bez konce hrají hru s rasovým podvědomím, aniž by dovolila sebemenší zmínku o intelektuálně sofistikovaném či politicky koherentním etnickém programu.

Tyto postupy naneštěstí velmi dobře známe z praxe americké Republikánské strany: odpor k potratům, „zneužívání dávek“, zbraně, Terri Schiavová, pálení vlajek, homosvatby atd. představují tisíc a jednu formu (sub)rasové rétoriky nebo skrytých apelů na (bílý) křesťanský etnocentrismus, což umožňuje republikánům zvolení do funkcí, kde následně ignorují zásadní rasově-etnické otázky (především imigraci) a snižují daně sponzorům svých volebních kampaní. Po 11. září došlo u bělochů k vybičování amerického nacionalismu a protimuslimských nálad, jen aby jich Bushova vláda zneužila ke zničení jednoho z izraelských rivalů, Iráku.

Totožnou metodu nacházíme i ve všech evropských zemích, i když témata i slovník se pochopitelně liší. Francouzský exprezident Nicolas Sarkozy ve své kampani v roce 2007 nabídl vynikající příklad mediálně propracovaného „subrasismu“ – deklarace náležitě vykalkulovaných pozic ohledně sekularismu a zločinnosti – vedoucího k získání nacionalistických voličů bez jediného skutečně nacionalistického bodu politického programu.

Ať se nám to líbí nebo ne, podobné mechanismy hraní na rasovou strunu by existovaly i v jen-pro-etnické-Evropany multietnickém evropském superstátu. Proto by podle mě měl být rozsah moci jakékoliv panevropské autority přímo úměrný skutečně prožívané míře panevropského cítění mezi evropskými národy.

Ti, kteří si chtějí představit podobu evropského superstátu, nemusí chodit dále než do anglo/francouzsky mluvící Kanady nebo nizozemsko/francouzsky mluvící Belgie. Oběma zemím vládne duch etnopolitiky a neustálých nemotorných kompromisů mezi dvěma největšími etnickými skupinami. V případě Belgie vyhrála nejsilnější vlámská strana volby využitím stereotypů o údajně rozmařilých, líných frankofonních Belgičanech na podpoře, zatímco největší frankofonní strana (socialisté) volá po ještě větším rovnostářství a pevnější sociální síti. Tato dynamika vyplývá jak z ekonomických rozdílů mezi Flandry (Vlámsko) a francouzsky mluvící částí země (Valonsko), tak z velmi skutečných kulturních rozdílů a nízké míře vzájemné etnické solidarity. V nacionalistické Evropě by tyto formy etnického konfliktu nevymizely, ale garancí suverénního společenství každé etnické skupině by se výrazně otupily jejich hrany. Jak argumentuje Gregory Hood:

„I pokud bychom ustavili takové zřízení, které by z tohoto etnického soupeření odstranilo násilný rozměr, kmenové konflikty nezmizí. Např. v titěrné Belgii spolu Vlámové, Valoni a německojazyčné společenství divoce soupeří o peníze, jazyková práva a kontrolu nad veřejnými institucemi, zatímco jejich zemi zaplavují muslimové z Třetího světa. Jestli Vlámové skutečně získají nezávislost, i v rámci kompletně bílé Evropy nastanou nové bitvy, které rozřeší jedině politický či fyzický střet. Budoucí utopická identitární Evropa by navíc nedospěla k o nic objektivně „správnější“ odpovědi na odvěkou otázku, kdo má kontrolovat historicky vlámský, ale dnes většinou frankofonní Brusel.“

Politici udělají pro moc v podstatě cokoliv. Metapoliticky uvažující intelektuálové by se z toho měli poučit. Oportunistická rasová rétorika stojí v protikladu k zásadovému nacionalismu: Nízký hráč na rasovou strunu zneužívá přirozených lidských impulzů ke službě cizím etno-plutokratickým zájmům, zatímco zásadový nacionalista jich užívá k legitimnímu kulturnímu boji (společnost si žádá národní soudržnost, víru a cíl, pocit smyslu nebo sebevědomí či dokonce osobitosti) a zavádění opatření, která skutečně řeší etnické problémy (jmenovitě zastavením imigrace nebo secesí). V tomto ohledu je levicový i pravicový multikulturalismus, který užívá bílého i barevného etnocentrismu k volebním ziskům bez řešení skutečným obtížím, hluboce pokrytecký. Oproti němu pak v kontrastu stojí – pravdivý a sloužící obecnému blahu – hluboce morální nacionalistický projekt.

Úvaha Guillaumea Durochera **Learning from the EU Experiment (II): Intra-European Diversity Is Also a Challenge** vyšla na stránkách The Occidental Observer. Dokončení příště.